

Зар иједан земаљски огањ може спалити камење? Не, никада. То је био нарочити огањ, огањ небески, огањ сасвим посебне силе и посебног деловања.

Сетите се да, када се крвоточи-ва жена у маси народа дотакла одежде Христове, верујући да ће добити исцељење, Христос се заставио и запитао: „Ко ме се дотаче?“ Ово је питање зачуло ученике, јер док Га је народ тискао са свих страна Он је рекао:

дан, што је наш Серафим Саровски, као што су многи видели, ишао по ваздуху, не дотичући земљу?

Шта је ту чудно што је та сила духовна, огромна, моћна, могла да надвлада силу теже, услед чега је тело постало толико лагано да је могло да иде по води?

Нека нико не сумња да су Христова чуда и чуда светитеља била истинита. Нека се нико од вас не смуђује подсмесима атеиста над

У озбиљној књижевности, сигурно је да налазиш сажету неку врсту људске доброте. Осећаш се лагодно у њој; дајеш свој пристанак. Сам живот ти сведочи. Лагодност коју осећаш налази место у теби, и твоје унутарње сопство задобија нову снагу и порив да настави да се бори. Али, коначна опасност још увек је присутна. Напредујеш. И додирујеш смрт, гробницу. Тада твоји пријатељи књижевници могу да ти с љубављу донесу стручак цвећа, или букет лепих и одмерених речи. Али, они нису у стању да те избаве од смрти, да осујете, последњег непријатеља (1. Кор. 15, 26). Свесни су – без обзира колико би иначе желели да је другачије – да су на овој страни смрти.

архимандрит Василије Ивиронски

„Неко ме се дотаче, јер ја осјетих силу која изиђе из мене“ (Лк. 8, 46).

Какву је силу осетио Исус, ако не најузвишенију духовног поретка, непознату људима?

Дакле, у чудесима Илије, у чудима самога Исуса, а такође и у чудима многих других, деловале су духовне силе, најузвишеније силе, које су непознате материјалном свету, силе нарочите, Божанствене.

Шта је онда чудно у томе што су се догађала чуда?

Зашто би било чудно то што је Исус ходао по води Генисаретског језера, што је преподобна Марија Египћанка прешла Јор-

дудесима.

Верујте у чуда која је учинио Господ Исус Христос.

Верујте у чуда Његових апостола и светитеља.

Верујте и у то да се многа чуда и дан данас догађају, као што многи хришћани знају из сопственог искуства.

Верујте и то да се у животу свију који испуњавају Христове заповести, несумњиво догађа њихово јавно општење са Богом.

И ова ваша вера у чуда нека оном силом којом је укрепљивала древне посматраче Христових чуда.

3. август 1952.г.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ОСМА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

*св.муч. Калиник, св.муч. Серафима, св.муч. Теодотија,
св.муч. Јевстаијије Мухејски, св.муч. Маманти, св. цар Теодосије Млађи
Мтш. 14:14-22 (зач. 58); 1Кор. 1:10-18 (зач. 124).*

Свети Лука Кримски

БЕСЕДА НА 8. НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ – О ЧУДИМА

Данас сте из Јеванђеља слушали о једном од највећих чуда које је Господ и Бог наш Исус Христос учинио – о насићењу мноштва народа са пет хлебова и две рибе: било их је пет хиљада само мушкараца, не убрајајући овде жене и децу.

Ви знате за безбројна чуда која је учинио Господ наш, Исус Христос: Знате за хођење по води Генисаретског језера, за укроћавање буре речју на овом језеру, знате за васкрсавање мртваца, за повраћај вида несрећним слепцима и за многа друга чуда. Али није само Господ Исус Христос чинио чуда, чинили су их и многи међу светитељима, нарочито и у необично великом броју, необично силно, чинио их је свети пророк Илија, чији смо спомен празновали јуче.

Зашто су чудеса била неопходна и у време земне делатности Господа Исуса и у животима Његових светитеља?

Чудеса су заузимала нарочито велико место у делатности Исуса

Христа.

Наше спасење он је пре свега и изнад свега савршио Својим Часним Крстом, али такође у огромној мери и Својим учењем, учењем какво свет до тада није слушао, учењем коме сличнога никада није било у свету.

А Христова чудеса су била потребна због тога што су са огромном силом потврђивала све оно што је излазило из Спаситељевих Пречистих Уста.

Чуда су чинила огроман, неисказив утицај на сведоке ових чуда и због чуда које је чинио Христос, због чуда која су чинили свети Апостоли, која су такође била многобројна, на стотине и хиљаде људи је прилазило Христу.

Сетимо се светих мученика о којима знамо из житија, веродостојних житија, јер су до нас дошле њихове, такозване мартирологије. Када су им судили, када су их излагали страшним мучењима и казнама, све што су на суду говорили, све што се дешавало, за-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

писивали су писари и ти протоколни записи, називани мартирологији светих, у великом броју су дошли до нас.

Из овога следи да немамо право да подозревамо да су хришћани ишта додавали овоме, нити измишљали чудеса која су се дешавала при страдању и смрти мученика, јер су ово записивали римски писци и то не подлеже ни најмањој сумњи.

Господ је многе мученике штирио на чудесан начин. Када су их бацали у усијане пећи, они нису сагоревали у њима, пламен се на-

ни дотакле, већ су легале пред њихове ноге и лизали их.

Ова предивна чуда, а говорио сам само о малом броју, преокретала су десетине и стотине незнабожаца, посматрача ових чуда, у веру Христову. Дешавало се понекад да су и сами мучитељи, римски управитељи, дизали руке, и објављивали да су и сами постали хришћани и такође постајали мученици. Тако је велико, тако огромно дејство чудеса.

А неверујући људи, па и људи који верују на неки свој начин, протестанти и секташи, не верују

Духовни живот није у томе да стекнем нешто што немам, него да откријем нешто што већ имам, да оживим у себи оно што сам од Бога добио. То што не осећамо, што за нас није живо оно што нам је Бог већ дао, то бива због умртвљености наше. Бог је извршио Своје дело, у потпуности је испуњена Његова мисија, привео ју је крају, учинио је све. Обогадио је, испунио је наш живот; не постоји ништа више што би се могло сместити у наш живот, само ми живимо без тог испуњења Божијег. Због тога кажемо да је монашки живот отварање очију: да отворимо очи и видимо да нам је Бог дао Самога Себе.

Видимо неки каменчић, и у њему је Бог, али ми мислимо да је просто камен. Као што је Марија Магдалина мислила за Христа да је вртлар и веома природно Га запитала да није можда видео Господа. Исто се и нама догађа када не видимо Господа у своме животу.

Дакле, то што живим, и што могу да грешим и имам страсти, или да скривам у себи хтења и чежње, то значи да ме Бог трпи и не одвраћа поглед од мене. Трпи ме наклоност Његова. Дуготрпелив је Бог, чека, једино што не може да дела на мени, јер Му постављам препреке. Али, Он стоји нада мном и прати ме, спреман да ме, чим ја то пожелим, зграби и одведе у ширину унутрашњу у оживљење, у облагодателство мога срца.

архимандрит Емилијан Симонојевић

једном раздвајао и није их ни до-тицао. Дешавало се чак и да се пламен силно извије у неком правцу и са спали целате. Када су свете мученике предавали разжареним зверима, дивљим и гладним, да их растргну. Звери их нису

у чуда, свом снагом покушавају да чуда објасне природним законима. Али ова су њихова објашњења тако ружно натегнута, тако фалширана, безвредна, јер не могу да оповргну чуда.

Учени атеисти оспоравају чудеса

на основу тога што у свету делују одређени закони, физички закони и ови закони не могу да буду измењени и нарушени. А чуда су управо измена и нарушавање закона, па према томе, чуда не могу постојати, кажу они.

Шта би смо могли да кажемо овим мудрацима овога света? На чему може бити заснована наша пуна, безусловна вера у чуда и то не само у Христова чуда, већ и у чуда великих светитеља?

Свакако да у свету делују одређени физички закони, то и ми добро знамо. Али, реците нам, зар постоји само физички, само материјални свет? Зар не постоји огроман, далеко већи духовни свет, насељен бестелесним духовима?

Па шта, зар и у том духовном свету не делују природни закони?

Ако су закони неопходни у физичком свету, зар нису неопходни и у духовном? Свакако, ван сваке

пуно непознате.

И ове силе, ови закони, не једном су се пројављивали пред очима људскога рода, када је Господ Исус чинио чуда, када су чуда чинили Његови велики светитељи.

Реците, када се преобразио на Тавору, зар Га тада није обасјала светлост, непозната никоме на земљи? Читаво Његово Тело, све одежде, тада су заблистале неизрецивом светлошћу, која никада раније није засијала на земљи.

А када је свети пророк Илија ступио у спор са жречевима Вааловим о томе чији је Бог истинит, изазвао их је на надметање, предложио да изграде жртвеник, да закољу јунца и да се моле своме Ваалу, да низведе огањ са неба и спали њихову жртву; а такође је и он сам направио жртвеник од великог камења, припремио дрва, положио на њих јуне и заповедио да са дванаест ведара воде прелију

Када су родитељи свети и када то својство пренесу на дете и пруже му васпитање у Господу, онда дете, ма како били рђави утицаји који долазе из његове околине, неће подлегати тим утицајима јер ће се пред вратима његове душе налазити Премудрост, Христос. Оно се неће напрезати да стекне ту Премудрост. Изгледа као да је веома тешко да дете постане добар човек, али у стварности је то веома лако када се од раног детињства крене у живот са добрим духовним доживљајима. Тада није потребан напор при одрастању; добро имаш у себи, живиш њиме. Не трудиш се, доживео си га. Оно је твој иметак, који одржаваш, ако будеш пазио, кроз читав свој живот.

свешти Порфирије Кавсокаливиј

сумње и духовни свет има своје законе, који уопште нису онакви какви су закони нашег трулежног, временог света, закони вечни, закони најузвишенијег поретка.

И у томе свету свакако да постоје духовне силе које су нама пот-

и жртву и камење, тако да је сав био пун воде, а након бесплодне молитве Ваалових жречева, Илија је завапио своме Богу и огањ са неба је сажегао његови жртву. Не само да је огањ спалио жртву и дрва, већ и сво камење са жртвеника и уништио воду у рову.